

Poezii

Ion ZIMBRU

Membru al Uniunii Scriitorilor din România

CON/TEXT SIMFONIC

[atunci și acolo - acuma]

acolo, în pădurea cu salcâmi,
acel atunci și-acuma lăcrămează
- ce ochi frumoși parcă (nu) spun să tac
prin freamăt rar și duioșie deasă

am ce să zic din locul meu naiv
de\spre această mi(ti)că făptură
în cest abstract\concret simfonic pur
- plânge și tace, rabdă și îndură,
și cred că vrea să(-mi) dea de priceput,
însă nu pot a ști și-a înțelege
de unde, unde, până când și cum
o stare caldă într-o lume rece

lumina ei peste-adumbrirea mea:
ce clarobscur în geometrii mișcate
spre-ncoace și spre-ncolo - ce frumos:
un efemer într-o eternitate

este... mai sunt... oare de ce (n)-am zis
de\spre vedere, de\spre revedere
- acolo, în pădurea cu salcâmi,
numai tăcerea parcă (nu) mai cere!

PLEDOARIE de VINOVAȚ

[asaltul regretelor târzii]

nu-i NIMENI VINOVAȚ că am băut
din cupa cu OTRAVĂ DELICATĂ
- totuși trăiesc și-mi pare foarte rău
că n-am băut-o mai de mult, pe toată
- și lacom ca un zimbru să fi fost,
să nu rămână nici un strop în cupă,
să afle toți, să știe că sunt CRUD
fără regrete și-ntristare DUPĂ,
altfel... ce rost, ce haz și ce temeii
să caut PUNCTUL... și să se-ntrerupă

îmi pare rău c-a fost otrava REA
- doar i-am rugat pe toți să fie BUNĂ:
pe toți otrăvitorii cu blazon,
pe magi, pe sfinți, pe cei care adună
și scad și înmulțesc și-mpart mereu
iubire, ură, lacrimi și păcate
- dar sunt prea surzi s-aud-un ANIMAL,
și sunt prea orbi să facă ne\dreptate
- puțin și rău - NU ESTE mult și bun:
nu-i NIMENI VINOVAȚ că NU SE POATE.

TRIUMFUL SINGURĂȚII

[poem la drumul mare]

singurătate: casă fără garduri
- n-ai geamuri, nu ai ușă, n-ai lucarnă:
sunt găuri negre unde-a fost vedere
și-n care numai gândul mai răstoarnă
lumina lor plecat-odinioară
să spună că există și-o s-ajungă
în minus\plusul fără mărginire,
pe-o rază scurtă sau pe-o rază lungă,
sub semnul năruirii prin uitare
- singurătate: plâns la drumul mare

singurătate: garduri fără casă
- ici\colo, câte-o vargă se mai ține
s-aducă înapoi ce-a fost odată,
când vai de tine și când vai de mine,
unde a fost vedere\revedere
cu ochii tăi amari și mari și rari,
și numai gândul, numai el întoarce
lumina printre veșnici singulari,
când vine fiecare-n fiecare
- singurătate: plâns la drumul mare.

ROD ȘI DOR

[zadarnic tangou]

la noapte-ncolțește pădurea umplută cu zboruri și fiare.
să vezi câtă viață pornește să afle răspuns la-ntrebare.
să vezi cum se-ncarcă văzduhul cu duhul blândeții fecunde,
cum cântecul fuge din ouă și-ajunge oricând și oriunde,
cum puii se dau jos din pântec, încet și frumos ca la carte.
și-nvață, și cresc, și se joacă... și-și cată poteca spre moarte.

la noapte începe să-nvie adâncul tăcerii. la noapte,
iubirea și dorul se-ndeamnă și trec de la vorbe la fapte,
misterul începe să umble pe drumuri, din poartă în poartă,
să-nvețe tot natul că (n)-are de ce, cum și când ce să piardă,
să vadă tot totul ce-n-seamnă tandrețe, miraj, dezmiardare.
și-i trece când nici nu-i mai trece, și-i pare când nici nu-i mai pare.

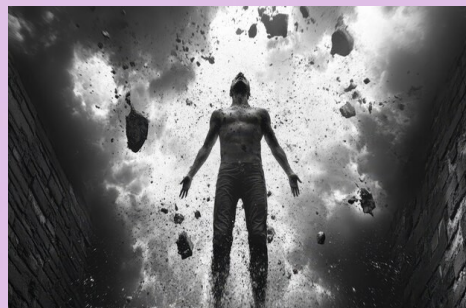
Tot NIMICUL și nimicul TOT

[catharsis]

iată: sunt în prima Clipă! - am venit? am fost adus?
trebuie să știu că-s Viață? că m-a mântuit Iisus?
că a fost Bigbang: pornire spre Cruzime, spre Sfârșit?
treacă-meargă? tura-vura? embrion de Infinit?
fecundare-n Gol, în Silă, în virtutea unui Timp,
în virtutea unui Spațiu cu Nimicul tot la schimb?

iată: sunt în prima Clipă! - oare-s minus? oare-s plus?
trebuie să-mi sparg genunchii și să mulțumesc în Sus?
trebuie să-mi sară ochii de Frumos ori de Urât?
să râd-plâng de Fericire ori să-mi pun juvățu-n gât?
să-(mi) dau Asta pentru Aia ori să (mă) pricep
că Trai nu-nsemnează a\plecare nici la Du-te, nici la Stai?

iată: sunt în prima Clipă! - Tot nimicul mi s-arată n-adâncimea și nălțimea-i!
- [iluzorii s\puse-n gând?!]
vine Mama, pleacă Mama să-mi a\ducă Niciodată și să-mi spună Totdeauna:
pentru ce n\astepti la rând?
pentru ce nu\ai răbdare când Clipita cea Dintâi e și cea din Urmă Clipă?...
n-ai să pleci?! n-ai să rămâi?!

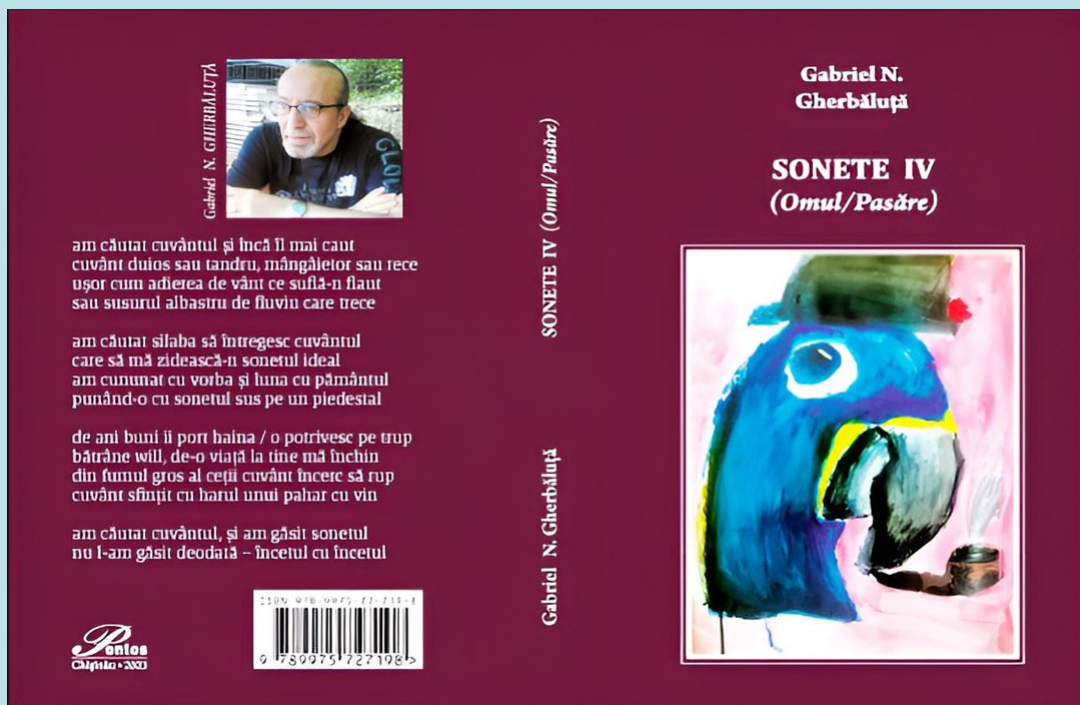

UN ȚÂNC și O ȚÂNCĂ

[sficiuni de primăvară]

o noapte frumoasă, o noapte adâncă
- prin sufletul nopții un țânc și o țâncă
merg palmă în palmă, la deal, spre livadă,
în toiul tăcerii s-audă, să vadă
cum TAINA se suie în ochi și în floare,
încet, prin temeieri de lemn, prin picioare,
cum pică ÎNALTUL prin ramuri, aproape,
și umbrele lor fantomatice, albe

și suie din ochi și din floare în fructe,
spre visuri și spații și timpuri defuncte
prin SINE, pe sine în sine-și devoră
tot strașnicul s\curs din CUTIA PANDORĂ,
și tot așteptând ce-a rămas în cutie
în veac să nu plece din VIU și din VIE
- încet, prin temeieri de lemn, prin picioare
să-și treacă-n PREZENT amăgiri VIITOARE.

Gabriel N. Gherbăluță

Din volumul SONETE IV (Omul/Pasăre)
publicat la Editura Pontos din Chișinău, în 2023

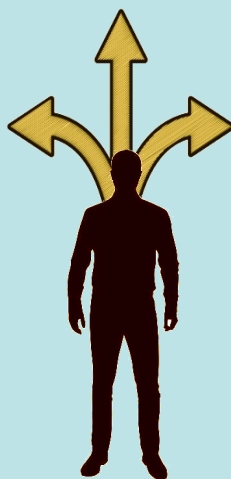
sonetul lui „nimic nu s-a schimbat doar tu...”

același soare dar alt univers
bucet de stele aruncat pe scenă
un chip în sepia aproape șters
și un ecou de cântec de sirenă

același „iartă” dar nu crezi în el
păreri de rău care devin injurii
spate întors spre inocentul miel
un rictus adunat în colțul gurii

aceeași lume dar un alt decor
aceeași ușă cu o altă cheie
un alt pământ e sub același nor
o altă viață stă să se încheie

nimic nu-i nou avem același soare
tu te-ai schimbat și asta încă doare

sonetul balanței fără importanță

nimic mai rău când nu știi ce s-alegi
să alternezi mereu din alb spre negru
să stai pe loc sau să începi să mergi
lichea să fii sau poate-un om integru

să ai tot timpul-n față o răscruce
și nu știi în ce parte să o iei
să porți mai mult - mai mult decât poți duce
să reîncepi ce nu vrei să reiei

e haina ta de-o viață inconstanța
crezi c-ai trăit dar nu știi ce-ai trăit
într-un final ți-ai risipit speranța
nu mai știi de trăiești sau ai murit

e oare un blestem să fii balanță
când totul pare fără importanță?

sonetul întrebărilor cu răspunsul ascuns

ce e o floare? zâmbet din lumină
o limbă scoasă de un sfânt la cer
un fâlfâit de aripi de albină
un serafim în eden, un trouver?

ce este cerul? lutul care plânge
deasupra noastră cu stropi grei de ploii
lumea de-apoi care pe noi ne strânge
și ne primește-acolo triști și goi?

ce-i fericirea? roua de pe floare
ce se adună-n cupa din petale
e afrodita ce se naște-n mare
înconjurată-n templu de vestale?

puțin din toate, dar nici un răspuns
doar întrebări răspunsul l-am ascuns

sonetul nopților care tot vin fără tine

când vine noaptea este mult mai greu
cu alte umbre vine umbra ta
așa mi se întâmplă mai mereu
încerc să uit dar nu se uită-așa

un stol de vrăbii/ cu ele ești și tu
în visul meu îl urmăresc buimac
te chem să ieși de-acolo, îmi spui nu
mă doare luna-n vis/ atunci te tac

când vine noaptea văd cât sunt de singur
nu e-n oglindă chipul când privesc
nici umbra nu-i/ de asta-s foarte sigur
de-atâta noapte fricile îmi cresc

când vine noaptea retrăiesc coșmarul
tu nu îmi ești/ începe iar calvarul

sonetul oraşului adormit

oraşul meu demult a adormit
în lungul somn visează strada mare
o umbră-i bulevardul alungit
şi dorm în intersecţii semafoare

doarme un înger lângă catedrală
suge prin somn un sân imaginar
atârnă luna-n cer prinsă cu-o zală
scânceşte îngerul în somn ca un suger

iubita mea prin somn se răsucesce
probabil are iarăşi un coşmar
pe fundul apei doarme-un rege-peşte
o stea s-a spânzurat de-un felinar

întreg oraşul este adormit
deasupra lui Iisus e răstignit

sonetul poetului înzidit în poezie

poetul nu e iluzionist
dintr-un joben cuvintele nu scoate
să le zidească într-un poem mai trist
sunt doar cuvinte – asta nu se poate

nu-i nici dresorul ce-mblânzeşte lei
deşi cuvântu-i mai sălbatic decât fiară
poemul nu vine atunci când vrei
şi nu-l poţi ţine dacă vrea să piară

poetul e doar sclavul tuturor
al literei, silabei sau iubirii
e drept că locuieşte sus în nor
o victimă a actului zidirii

o ană c-un manole vrea să fie
poetul înzidit în poezie

POEZII

Daniela Gumann

Din volumul *Valsul gândului pe notele rândului*,
apărut la Editura Boem@, în 2024

Cuvinte

Mi-am dus cuvintele să se închine
La altarul gândurilor nespuse,
Născutele patimi, îngropate-n mine,
Le-am adus să ardă, să nu fie apuse.

Un braț de cuvinte căzute-n păcat,
Le-am strâns din colțuri de suflet zdrobit,
Să-ți scriu rânduri neștiute, pe înserat,
Despre tot ce-am ascuns, ce nu ți-am vorbit.

Îmi sângerează inima în cerneală,
Și fiecare literă e un oftat,
Căci în umbra tăcerii, cu vocea ideală,
Îmi ispășesc păcatele în vers nevinovat.

Și nu știu de vor fi iertate vreodată
Aceste cuvinte purtătoare de dor,
Dar știu că-n fiecare rimă curată
Îmi îngrop amintirile în scrisori fără zbor.

Mi-am dus cuvintele să se-nchine
La poarta tăcerii, în noaptea cea grea,
Și în șoapta lor de lut și suspine
Ți-am scris despre păcate, în umbra mea.

Tăcerea

Instig cuvinte în versuri printre rime,
Pe pagini scriu cu gânduri în delir,
E un tărâm arid, cu aspre clime,
Pe care mor poezii ce nu dau bir.
În colțul alb al nopții stau și caut
Să prind în slove dorul, gândul pur,
Și chiar de lutul greu mă ține-n lanțuri,
Îmi sap destinul pe un pergament obscur.

Acolo unde stelele se sting,
Îmi port cuvântul ca pe-o cruce grea,
Și din durere versul meu învinge
Sfidând moartea, cerul și tăcerea.

Un câmp de luptă a devenit această poezie,
Cuvintele-s soldați ce nu se tem,
Și chiar de trupul lor cade pe hârtie,
Rămâne-n urmă-un cântec, un poem.

Eu nu mă pot schimba

Ce vrei să fac cu mine? Eu nu mă pot schimba,
Căci chipul meu de azi e-un dor din inima mea.
Întipărit în carne, gravat în suflet stins,
Așa cum vezi, așa am fost și n-am de ce să-mi plâng.

Nu pot să plec eu fruntea, nici când furtuni mă bat,
Mă țin de stânci, cu marea ce-n jurul meu s-a spart.
Chiar de-ar veni-mpăratul cu haina-i de mărire,
Eu tot rămân aceeași, cu glas de nemurire.

De văd o mișelie, o biciuiesc din drum,
Sunt mâna care arde, când totul pare scrum.
Iubirea mea e sfântă, curată, fără mască,
Simt când mă minți, și-mi spui doar ca să-mi placă.

Când unii spun, eu tac, căci știu prea bine
Că-n adâncul meu sălășluiește forța ce mă ține.
N-am timp de vânătoare pe câmpuri de nimic,
Când cerul mă așteaptă să mă-nalț spre infinit.

Nu pot să joc la teatre, nici să-mi ascund un gând,
Sunt fulger și sunt pace, când toate trec pe rând.
Să-mi spui că mă iubești mi-ar fi o grea povară,
Căci ce-ar putea să schimbe în mine vreo chemare?

Eu sunt ce sunt, rămân ce sunt, prin toate voi rămâne,
Și, dacă m-aș schimba, eu cred că aș apune.
Nu știu ce vrei de la mine, dar în felul meu curat,
Mă țin de al meu drum și de cuvânt adevărat.

Puterea poeziei

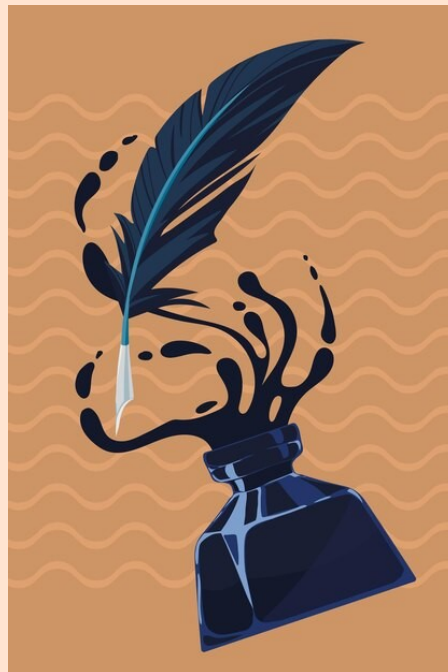
Născută dinainte de-a ști ce este moarte,
Puterea poeziei curge-n candela credinței,
Prin versuri care ard, ca focul dintr-o carte,
Și luminează taina tăcută a suferinței.

Cărbunele iubirii, mai negru decât noaptea,
Își plânge umbrele în suflet adunate,
Dar sub greaua-i haină se naște câte o stea,
Un diamant ce taie ferestrele-n păcate.

În fiecare strofă, un colț de infinit,
În fiecare rimă, un dor nemărginit,
Și-n flacăra de ceară, puterea de-a trăi,
Din umbre și căințe, o nouă zi va-nflori.

Născută dintr-un pântec de tăcere,
Un anonim atom dintr-un sistem,
Privesc spre cer cu dor și cu durere,
Asediată-n vise de blestem.

Un fir de praf purtat de vânt și vreme,
Mă-nvârt în cercul clipei efemere,
Cu neputința glasului suprem,
Rămân doar umbra unor vechi poeme.

Dar, chiar și-așa, în noaptea fără stele,
Îmi caut drumul printre semne mute,
Căci în adâncul meu, din vise grele,
Răsare dorul de-a rosti o rugămintă.

Eu caut versul meu, sub cerul stins,
Când stelele își pierd a lor chemare,
Din noaptea mea adâncă mă desprind,
Și-n suflet îmi adun a vieții mare.

Tăcerea e altarul meu uitat
Din care-mprăști rime fără teamă,
Și-n liniștea ce m-a născut curat
Îmi fac din slove flori de diademă.

Ca ploaia care cade din senin,
Mă regăsesc în șoaptele de vânt,
Eu sunt o rugă, un poem divin,
Născut din neputință și cuvânt.

Haiku

Daniela Lăcrămioara Capotă

Din volumul Câmpul de rouă, apărut la Editura Minela în 2023

doar vântul fluieră
din când în când –
haltă uitată

Commendations, 5th Polish International Haiku Competition 2015

de Dragobete –
crestată în scoarță o
inimă goală

Romanian Kukai – locul I – Februarie 2016

tarabă-n piață –
peste știrile de ieri
grămezi de urzici

Romanian Kukai – locul III – Martie 2016

sfârșitul ploii –
în jurul răsadului
luna tulbure

Romanian Kukai – locul V – Aprilie 2016

ani de secetă –
doar o stivă de lemne
din prunii tatei

Romanian Kukai – locul IV – Septembrie 2016

vremea mustului –
umplând cana de lut doar
amintirile

Romanian Kukai – locul VI – Octombrie 2016

gară pentru doi –
pe geamul aburit o
inimă goală

Romanian Kukai – locul VI – Decembrie 2016

Ora Pământului –
cireșii înfloriți
luminați de lună

**Third Prize, Second International Haiku Contest „Cherry Blossom” –
Bulgaria, April 2016**

cincizeci –
oglindea mea se acomodează
cu un nou rid

The Mainichi Haiku, June 22, 2016

fostul câmp minat –
dovleceii
acoperă găurile

Honorable Mentions, Haiku Association „Three Rivers”, Ivanić Grad, Croația 2016

fără școală azi –
în locul globului pământesc
un dovleac

Honorable Mentions, Haiku Association „Three Rivers”, Ivanić Grad, Croația 2016

aripi de fluture –
genele ei
ascund albastrul

Third place, Indian Kukai, May 2016, theme Butterfly

Proză scurtă

Luminița Potârniche

Datini și obiceiuri uitate

La ora aceasta, dar în alt timp, pe Dumitru Chicuș, la numărul 30, fierb cu aburi mulți niște răcitur. O fi ceața de astăzi. Un bărbat își ascute lama de ras pe un pahar de sticlă ieftină, din acelea cu buza subțire, tăioasă. Un pahar gol ca o clepsidră fără rost, a celui ce nu mai măsoară nimic. O femeie încălzește ființele ce i-au fost date în grijă cu nimicurile pe care și le-ar fi dorit, dar la care a renunțat și le-a pus pe foc. Focul din teracota castanie este vesel, saltă ca un joc de bucurie, de nuntă, de botez, de oaspeți. Un copil căruia i s-a dat să-și amintească toate acestea mai târziu, dar fără oameni, vede mai

departe. Nunți, botezuri, oaspeți păreau doar. Inexactă divinație în focul unei sobe familiale. Păreri de încălzit clipa domestică ce ți s-a dat. Din ce ți s-a luat nu mai e nimic de ghicit. Bine că nu bate vântul și nu se trânteste poarta ca să fim auziți. O capră înzorzonată cu hârtie creponată și cojoc pe dos pretinde că la noi vântul a adus o căciulă de capră. E Sfântul Vasile. Intră Anul Nou peste noi fără să bată la ușă. Mama smulge câteva șuvițe de hârtie de pe straietele ciudate ale caprei.

- Să-mi afum copilul de sperietura timpului trecut...

Pereți despărțitori

Cât de groși trebuie să fie subțirii pereți despărțitori din rigips, ca să separe moartea de viață, înfruptarea de boală, ceea ce ne place de ceea ce fugim?

Parterurile blocurilor situate la străzile principale sunt ocupate de mici afaceri, fiecare în cei câțiva metri pătrați pe care și-i permit. Pereții despărțitori se mai mută la stânga, la dreapta. Apar firme noi. Firme vechi dispar sau rămân neluminate până se găsește un alt chiriaș care își încearcă norocul.

Ochiul absent al călătorului aflat seara în autobuz, cu gândul să ajungă mai repede acasă,

prinde imagini în fugă, după cum este viteza de mers. La semafoare sau în stații imaginea devine mai clară, stă pe loc sau se mișcă lent. Atunci, poate, se înfiripă și gândul acesta, cu care am început să scriu. Eu l-am avut aseară. Pe la ora 20, din mersul autobuzului, am văzut un Luca unde o fată aduna probabil cu un mop ceva ce căzuse pe pardoseală. Clienți la geam nu erau și încăperea era foarte puternic luminată, ca un ecran mare de cinematograful într-o sală întunecată. Perete în perete, o Catena, tot fără nici un client, o asistentă foindu-se în preajma uneia dintre tejele.

Peretele dintre cele două afaceri, lumi, ipostaze, mi s-a părut de grosimea unei lame de cuțit. Autobuzul mergea încet, abia plecase din stație. Apoi, tot un cuplaj. O afacere de pompe funebre cu vitrina plină de mostre. E plin orașul, din stație în stație. Cu atât mai lugubru, cu cât vitrina este foarte luminată și toate acele coșciug capitonate, coroane, jerbe sunt așezate ca să dea impresia unui dormitor (de veci), precum aranjamentele din expozițiile de mobilă. Alături, tot așa, după un perete insesizabil, un tânăr tunde un alt tânăr. Este acolo o frizerie. Ușa este una. Atât clienții dornici de tuns, cât și familiile în necaz intră prin același loc. O clipă m-am gândit cu neplăcere dacă frizerul tunde și răposăți. Aseară tunde un viu.

La un stop, o femeie tânără îmbrăcată în halat alb și cu bonetă tăia cu o ruletă de patiserie o pizza, dincolo de ferestrele unei pizzerii mici. Un băiat cu mâinile adânc înfipite în buzunare aștepta urmărind gesturile femeii. M-am

gândit că e un gest de impolitețe să stai așa în fața unei femei care muncește, chiar dacă plătești pentru asta. Vitrinele astea la vreme de seară arată ca dioramele care reconstituie scene din medii naturale diferite, simulate și redată cu elemente aflate la îndemână.

Seara orașul arată ca o bombonieră spartă din care au fugit bomboanele, prin rostogolire. Dar ultimele nu sting lumina.

Repede, că pleacă viața!

Plec de acasă într-o stare de fericire deplină. Încă nu e foarte cald, oamenii par cumsecade priviți de la o distanță sănătoasă, păsărelele de capul lor cântă care mai de care într-o limbă, desigur, păsărească. Treabă n-am eu s-o înțeleg. În urmă închisesem televizorul cu tot ce era în el, turcii, germanii, lumi din care fac și eu parte, fără să vreau. Dar îmi pot permite măcar o oră să nu fac parte din aceste războaie terestre. Și-mi zic, mergi cu dimineața asta în cap, până unde te-o ține. Și m-a ținut ceva. Am văzut căței minusculi care m-au înveselit. Copii în inocență perfectă amintindu-mi că realitatea pe care n-o percepi nu există... Am mai și perceput eu câte ceva, câ-

te un bobârnac simțurile îmi mai dădeau. Ba olfactivul, ba vizualul, ba durerosul meu personal. Tactilul nu mi-a dat de furcă pentru că nu m-am apropiat într-atât. Apoi m-a destabilizat văzul. La toți doi pași, jerbe, coroane, cruci de flori și alte alea. Am constatat că a înflorit comerțul cu lumea veșnică. Și m-am cam trezit. Ca în alte vremuri când suna noaptea câte un anonim deranjat la mecanisme și-ți şuiera în urechea pe jumătate adormită, du-te repede la baie, știți voi, că pleacă trenul. Și îți pleca tot somnul. Și dughenele astea cu moarte și despre moarte parcă-ți șoptesc, du-te repede și fă-ți treburile că pleacă viața.

În numele tatălui

De obicei vedeam mame, cele mai multe dintre ele bătrâne, însoțite de copii speciali. Mă durea gândul că aceste femei împuținate care duc după ele copii robuști, dar neajutorați ca niște bebeluși vor dispărea și atunci ei vor rămâne ai nimănui. Mă doare la fel de mult că de la o

vreme văd mame tinere cu copii cu sindromul Down, copii de până în 10 ani. Aici ar fi sărăcia, pentru că există analize prenatale care să indice acest sindrom, de mulți ani. Sau poate doar decizii dictate de conștiință și de o etică eminentemente religioasă.

Dar aseară în autobuz am văzut un tată cu un băiat catatonie. Tatăl, un bărbat încă frumos. Dar nu tânăr. Fiul, nu prea dezvoltat, dar rigid ca un scândură. L-a urcat tatăl, mai mult pe sus. Îl ținea de umeri cu ambele mâini și părea că face un efort pentru asta. L-a așezat pe un scaun. Imediat, un bărbat care stătea vis à vis i-a cedat tatălui locul. Cât au avut de mers, tatăl îi freca

mâinile într-ale lui, îi așeza căciula. Au coborât cu același efort, tatăl l-a ridicat pe băiat de umeri, ca pe un bagaj. La scară, la fel. Era noapte și frig și i-am văzut din mișcarea autobuzului cum mergeau pe trotuar. Doi beduini prin deșertul civilizației urmărind un punct-țintă, ca o Fata Morgana care se spune că ia forma așteptărilor noastre imposibile.

Taxi România

Țara asta este precum cei doi taximetriști cu care am mers săptămâna trecută în București. Primul a venit la comandă și m-a luat de la Romexpo și m-a dus la hotel. Cam 45 de ani, curățel, brunețel, ras pe cap, dar tot mi-am dat seama că era cărunt, ceafă voinică, ochelari de citit ridicați pe creștet, dezinvolt și plin de el. Am aflat curând că și-a făcut o casă în afara Bucureștiului, că nu a găsit oameni care să îi lucreze. Că lumea nu mai vrea să muncească. I-a adus tocmai de la Matca de Galați, i-au luat o sumă foarte mare, dar au terminat repede și au lucrat bine, ca afară. Zic și eu că sunt din Galați. Nu avea nimic împotriva moldovenilor, știți, proști, puturoși și bețivi. Soacră-sa era de lângă Pașcani, deci, nevasta moldoveancă. Alte povești că soacră-sii îi e greu să găsească oameni care să îi lucreze pământul, oamenii stau la crâșmă și trăiesc din ajutorul social. - Doamnă, toată lumea zice că în România se trăiește greu. Nu-i adevărat. Ați fost în Mall? E plin. V-ați uitat în coșuri? Sunt pline. Pe lângă

sate sunt sate noi de vile și de case noi. Dau eu să zic ceva, cârrr, mârrr... Că la Galați oamenii nu au căldură și apă, că cei cu venituri mici, că pensionarii, că vilele și casele noi de pe lângă sate sunt ridicate de cei care muncesc în străinătate. El a avut răspuns la toate. Că pensionarii de azi trebuiau să își facă de pe când erau în putere case pe la țară și acum să se fi retras acolo și tot așa. La sfârșitul cursei m-a privit disprețuitor când i-am spus că bagajul e greu pentru că am cărți în el. Am plătit. Prețul mic, n-am ce zice, 1,99 lei/km. La Galați e 2,99. A doua zi, altă Românie. Iau de vis a vis de Romexpo un taxi care abia se eliberează, ca să mă ducă la Gara de Nord. De cum am intrat s-a și plâns bietul om. Că gazele, că lumina, că mâncarea, că întreținerea... Că toate cresc și mai cresc. El era mai bătrâior ca precedentul cu vreo 5-10 ani, mai brunețel, mai slăbuț și mult mai dezamăgit. Și prețul la kilometru mult mai mic, 1,44. Am coborât și i-am lăsat bacșiș. Celuilalt, nu.

Prețul unicității

Schimbare de anotimp, schimbare de loc, de decor, de oameni... tot ce e schimbător ne dă un frison de neliniște sau un fior de nerăbdare, când ești mai tânăr, mai necopt. Maturității îi revin anchilozele, teama de versatil, de curgător. Tot ce curge se risipește. Ce se consumă nu se mai recuperează. La fel și timpul din calendar, din ceas, din apanajul tău biologic. Tot ce face tic-tac e un instrument de măsură, un avertisment de pericol iminent, un permanent semn că totul e trecător. Panta rhei! Implacabile anotimpurile se

succed, vin nopți după zile și invers, vârstele omului se desfășoară și ele, decurgând unele din altele, pe nesimțite, aproape neputând pune o graniță între etape. Totul e superfluu, relativ, uneori oniric. Ce este o certitudine cu adevărat este finișul care sigur se află la capătul tuturor avatariilor, indiferent ce înseamnă sau cum va fi el. În rest, singurătatea ta versus singurătatea celorlalți. Fiecare se naște singur și moare la fel de singur. Altfel, n-am putea fi unici. Acesta este prețul.

Amintiri de la catedră

Prof. Teodor Parapiriu

UN MECI DE FOTBAL

Când intru în clasă, băieții discută aprins, strânși în jurul lui Costel. Ne salutăm conform graficului politetei și ne mișcăm în sensul activității noastre școlare. Ceva neliniște există. Din banca întâi, Flori spune încet:

- Au meci cu clasa a șasea C și se ceartă pentru echipă.
- „I-auzi brâul/ Trece râul...”. Și se leagă în vreun fel de limba română?
- Păi, în această limbă comunică!
- Aha, mă dumiresc. Hei, domnii cu balonul rotund, amânați ședința!

Se ridică Viki cu aspect oficial:

- Dom’ profesor, avem meci cu a șasea C și ne-am gândit să vă invităm să asistați!...
- Vai de mine, ce emoționat sunt!
- Vă promitem că o să-i batem măr! Le dăm zece goluri! se angajează vitejește Alex.
- Suntem mult mai buni. I-am învins și anul trecut, mă informează Stelică.
- O să facem spectacol de spectacol, se laudă Cristi.

Clatin din cap cu îndoială:

- Am ore și cu ei. Sunt valoroși la gramatică.

– Or fi, dar fotbalul nu se joacă cu părțile de vorbire și nici cu sintaxa propoziției! mă ia repede Costel. Iar eu credeam că vă pricepeți la jocul ăsta! îmi zice cu nuanță de reproș și dezaprobare. Continuă: V-am spus că suntem net superiori. Ei sunt piperniciți, e adevărat că au un an mai puțin decât noi, dar așa e regulamentul competiției. Și, ca urmare, o să le umplem ghiozdanele cu goluri!...

Ceilalți i se alătură entuziaști.

– Bine, înseamnă că o să vă descurcați și fără mine. Totuși, scorul va fi 7-6!

Toți rămân pictați.

– Pentru cine? Îngaimă Flori.

– Pentru cine dă ultimul gol, le zic sibilinic.

Și închid conversația:

– Acum hai la treabă, că vă așteaptă pronumele demonstrativ și adjectivul lui în stație!

*

A doua zi, animație cât cuprinde. Cu voce scăzută, Flori deschide subiectul:

– Blegii noștri au pierdut meciul.

– Chiar cu 7-6, cum ați zis! zice și Miruna.

– I-au bătut ăia mici!...

Costel protestează:

– Care mici, Luiza? Sunt mai solizi ca noi! Și apoi, ai noștri – Tinel și Aurel – au ratat din toate pozițiile!...

Sunt foarte necăjiți. Viki pare să se fi înțelepțit:

– Ne-au învins pe bune, am driblat în prostie, n-am jucat colectiv, fiecare o făcea pe deșteptul când primea mingea... Dar dumneavoastră de unde ați știut că o să pierdem?

– De la voi. Nu mi-a plăcut deloc faptul că vă subapreciați adversarii într-o măsură atât de exagerată. În latină este un proverb: Ante victoriam ne canas triumphum – Înainte de victorie să nu cânti triumful. În clasa a opta o să învățați și alte lucruri folositoare și interesante despre cultura latină. În fond, sunt strămoșii noștri!

– Eu credeam că romanii luptau tot timpul, dar uite că ei aveau timp și să se gândească la astfel de lucruri. Ar fi ieșit campioni mondiali dacă se juca fotbal atunci! zice gânditor Paul.

DESTINUL CIOBANULUI DIN MIORIȚA

După lectura minunatei balade, rezolvam cele câteva exerciții însoțitoare, când deodată tresare o voce:

– Asta nu se poate!

– Ce anume, Gabriela?

– Din versurile care descriu păstorul moldovean, ...Perișorul lui/ Pana corbului,/ Mustăcioara lui/ Spicul grâului..., reiese că personajul avea părul negru și mustața blondă! Cred că autorul anonim și Alecsandri au ațipit când au scris asta. S-au lăsat furați de rimă și de ritm!...

Mulți i se alătură și apreciază spiritul de observație al Gabrielei.

– Dragilor, la aisberg este vizibilă abia a șaptea parte din volumul și greutatea lui...

– Și ce treabă are chestia asta cu părul și mustața ciobanului din Miorița?

– Are, fiindcă și dumneavoastră v-ați dus după un prim aspect al informației, respectiv culoarea spicului de grâu (galben-blond), în relație directă, după inteligența voastră grăbită, cu pana corbului (negru) – care nici măcar nu-i culoare.

– Și inteligența răbdătoare ce zice?

– Are multe de zis: pe scurt, spicul de grâu însumează și alte calități, nu numai cele ce țin de culoare...

Gabriela se luminează:

– Este aspru, are peri înțepători, de-aici mustăcioara lui – spicul grâului... Este o metaforă, dom' profesor!

– Mulțumesc, asta-i și părerea mea! Dar, să vă spun cinstit, așteptam de la voi să vă puneți probleme mai grele!

– Cum ar fi?

– Soarta păstorului moldovean! Pe cei mai mulți îi preocupă ce i s-a întâmplat personajului principal. Voi ce credeți?

Se pornește dezbatere mare, cu exprimări academice și pitorești:

– L-au omorât mafioții ăia doi, vrânceanul și ardeleanul!

– A chemat un câine credincios ca să-l ajute să se apere!

– A chemat poliția! Și aceasta a venit, dar n-a intervenit, că n-avea voie dacă nu s-a produs fapta, că așa-i regulamentul!

– Putea foarte bine să ia miorița în spinare și să fugă...

În concluzie, 22 au optat pentru împlinirea destinului tragic al păstorului, și zece pentru salvarea lui în forme credibile (a plecat, pur și simplu, a fugit în vale, i-a înfruntat pe complotiști și i-a învins, a anunțat autoritățile) sau fanteziste (intervenție divină, extraterestri ocazionali, îngerul păzitor care supraveghea transhumanța...). Unul a avut ideea că toată întâmplarea a fost un vis al personajului, care adormise „pe-un picior de plai/ pe-o gură de rai“, păzind oile.

Dar apare și o întrebare:

– Dumneavoastră ce credeți că s-a întâmplat?

– Chiar așa! Că ne-ați lăsat pe noi să rezolvăm ecuația asta cu multe necunoscute și apoi ați asistat, ca și cum nu aveți nicio vină!

Întrebarea are succes la public, așa că se cuvine să răspund:

– Eu cred că s-a întâmplat întocmai cum își imaginează fiecare, după chipul, mintea și asemănarea personală... Pentru mine, întrebarea pe care o ridică această problemă este cu adevărat interesantă, mult mai interesantă decât răspunsul. Deocamdată vă pot spune că unii au făcut industrie filozofică dintr-o zicere – A fi sau a nu fi?, ajungând să o considere ca făcând parte din înțelepciunea lumii...

Dialoguri neconvenționale

Ion AVRAM

DEPINDE UNDE TE PRINDE MIORLAUL

- Bună ziua!
- Bună ziua!
- Aici e mediu?
- Care mediu doriți?
- Cum, care mediu? Mediu. Așa mi-au spus de la primărie: mergeți la mediu pe Garofiței 93. Aici nu-i Garofiței 93?
- Ba da.
- Și nu e mediu?
- Ba, e mediu.
- Și-atunci?
- Și-atunci, ce?
- M-ați întrebat care mediu...
- E-adevărat.
- Da' ce, sunt mai multe?
- Sunt două.
- Hai, dom'le! Mediu-i numai unu'. Nu se poate două.
- La noi, se poate.
- Nu-nțeleg.
- E simplu: avem garda de mediu, pe Garofiței 93 și agenția de mediu, pe Lebăda Neagră 13.
- Aha!... Și dumneavoastră ce sunteți?
- Păi, dacă suntem pe Garofiței 93, suntem garda. Nu-i clar?
- Am înțeles.
- Dumneavoastră ce doriți?
- De la primărie mi-au zis să vin la mediu. Da' nu mi-au zis la care.
- Dacă v-au spus pe Garofiței 93, înseamnă că la noi v-au trimis.
- Atunci, e bine.
- Să vedem.
- Ce să vedem?
- Dacă-i bine.
- Nu-nțeleg...
- Ce vă doare pe dumneavoastră?
- Pe mine?! Nimic. Sunt sănătos tun.
- Lăsați asta... Ce problemă aveți cu mediu?
- Vecina mea de la parter, madam' Lizica...
- Ce-i cu ea?
- Are vreo patruzeci de mâțe.
- Și?
- Cum, și? E legal?

- Nu știu, nu-i problemă de mediu.
- Da' de care?
- Nu-i treaba noastră. Înțelegeți?
- Da' a cui?
- Încercați la D.S.P.
- Ce-i asta?
- Sanepidu'. Știi ce-i aia Sanepid?
- Cine nu știe ce-i Sanepidu'?...
- Atunci, mergeți acolo!
- Am fost.
- Și?
- M-au trimis la primărie.
- Și?
- Primăria m-a trimis la mediu.
- Înțeleg... Câte pisici spuneți că sunt?
- Vreo patruzeci.
- Și unde habitează?
- Nu-nțeleg.
- Mâțele, unde-și ține baba mâțele?
- Nu-i babă.
- Mă rog, babă-nebabă, mâțele unde stau?
- În casă.
- În casă... Bun. Și care-i problema?
- Cum, care? Căldurile...
- Ce-i cu căldurile?
- Păi, nu știți?
- Ce să știu?
- Când se intră-n călduri, se miorlăie de nu se mai poate sta în casă. Mai ales noaptea. Toată scara nu doarme din cauza lor.
- Fac zgomot...
- Ce zgomot, dom'le! Hărmălaie, nu zgomot!
- Am înțeles. Mulți decibeli, adică.
- Ce-i aia mulți decibeli?
- Zgomot mare, miorlauri în timpane, asta înseamnă mulți decibeli, înțelegeți?
- Nu-nțeleg.
- Nu-i nimic. S-o lăsăm așa. Și unde spuneți că se miaună, afară sau înăuntru?
- Și-afară, și-năuntru.
- Da' de auzit, unde se-aude mai tare?
- Depinde unde te prinde.
- Cine?
- Cum, cine? Miorlăul.
- Adică?...
- Adică, unde te afli când se miorlăie.
- Fiți mai explicit.
- Simplu. Dacă ești afară când se miorlăie afară, se-aude mai tare afară, dacă ești înăuntru când se miorlăie înăuntru, se-aude mai tare înăuntru, înțelegeți?
- Aha!... Înțeleg... Binee... Atunci, pentru când se miorlăie înăuntru, faceți dumneavoastră o sesizare la sanepid, iar pentru când se miorlăie afară, rămâneți la noi. Așa spune legea. Înțelegeți?
- Cum, adică?
- Adică, miorlăitul dinăuntru intră în competența sanepidului și-l reclamați acolo, iar miorlăitul de-afară îl reclamați la mediu.

- Pe ce stradă?
- Aici, la noi, pe strada Garofiței.
- Aha... Și cum scriu?
- Scrieți așa: domnule comisar șef, subsemnatul cutare, domiciliat etc., etc. reclam miorlăitul de-afară produs de cele patruzeci de pisici ale vecinei de la parter, doamna Lizica... și mai cum o cheamă, care-i deranjează pe toți de pe scară, mai ales noaptea, când sunt în călduri, ceea ce contravine prevederilor legii cutare, articolul cutare etc., etc...

PRIN COLBUL CIVILIZAȚIEI

- Ceasu` cel rău, dom` plutoner, azi, marțea!...
 - Și eu ce scriu în raport, nea Enache!... cu ceasu` rău și cu marțea?...
 - Scrii adevăru`, dom` plutoner?...
 - Care adevăr, nea Enache?
 - Cum a fost!... în ziua de... la ora de... când a trecut rata prin dreptu` căsoaiei lu` Țugui... eu, șoferu`, am auzit o bufnitură pe care-a auzit-o toată mașina... și rata s-a oprit brusc... de era să ies prin parbriz... Asta-i adevărul!... Și, când eu, șoferu`, m-am dat jos să văd care-i treaba, m-am uitat dedesubt și am văzut o ghioagă în cardan... și pe Holban mort... Asta-i!
 - Da`, martori? Ai vrun martor?
 - Cum să nu? Toată mașina!
 - Toată mașina, ha!? Care-ai văzut, bă, ceva?
 - N-am văzut, dom` plutoner, că din față nu era nimenea, iar din spate era un colb...
 - Vezi, nea Enache? Ai dat de belea!... N-ai martori!... Poate de la căsoaie să fi văzut cineva!... Care ești, bă, de la căsoaie?
 - Eu, paznicu`, dom` plutoner!... și băiatu` lu` Ștefan!... da`i mititel...
 - Cum te cheamă, măi, țâcă?
 - Mă cheamă Țugui Alexandru și am cinci ani...
 - Bravo, măi, țâcă!... Da`, pe tine, paznicu`, cum te cheamă?
 - Roșcan Costin... doar știți...
 - Știu. Da`, trebuie să scriu ce-ai văzut! Ai înțeles?
 - `Țăles, dom` plutoner!
 - Dacă ai `țăles, spune ce-ai văzut!
 - Păi, ce să văd?... Rata venea din colo și lăsa în urmă un colb...
 - Și-atât?
 - D-apăi cât, dom` plutoner?
 - Și Holban unde era, băi, nea Roșcane? Că doar n-o fi ieșit direct din pământ, sub roți!...
 - Nu știu, dom` plutoner!... azi nu l-am văzut... mereu l-am văzut... da`, azi, nu!...
 - Băi, nea Roșcane, faci bășcălie cu mine?!
 - Nu fac. Da`, așa este! Pândea din salcâmi, în fiecare zi, să vadă când vine rata, arunca ghioaga după ea și striga huooo! cât îl ținea gura...
 - Păi, vezi, dom` plutoner, vrei să mă nenorocești!
 - Ce să văd, nea Enache? Mata trebuia să vezi!
 - Cum să văd prin colb? Dumneata vezi prin colb?
 - Vedem noi ce-i și cu colbu`!... Zi, nea Roșcane... de ce arunca ghioaga? ha?... Era țicnit?
 - Nu era, dom` plutoner. Da`, așa-i venea lui, când venea rata!...
- Copil blond. Ochi albaștri. Privire speriată.
 Lângă roata din spate – Holban, cu mâinile pe piept și cu fața la cer.
 La cap, înfiptă în balastul șoselei – o lumânare aprinsă.

PROZĂ SCURTĂ

Alia

Neta Muscă Ionică

Ajunsa acasă de la Slujbă, Alia aprinde cu gesturi tandre o candelă, înfige un bob de tămâie într-un vârf de ac și-i dă foc, dorind să mediteze asupra celor auzite și trăite astăzi în biserică. Adoră să privească firul de fum molatic și înmiresmat care, scăpat din grăuntele inert, capătă aripi argintii, plutind grațios prin camera bogată în tăceri. Pe măsură ce dunga fragedă respiră și înflorește creând o atmosferă de sfințenie, Alia închide ochii, încercând să contemple tainele vieții. În valurile învolburate ale fumului, ea vede străluciri ale divinului, o prezență certă a sacralului în cotidian. La fiecare respirație simte o legătură profundă cu tărâmul spiritual și un sentiment de venerație îi umple inima. Crede că fumul aromat servește drept punte între pământesc și divin, o reprezentare tangibilă a rugăciunilor și a devotamentului, ridicându-se până la ceruri. În timp ce stă în contemplație, fumul se risipește încet, lăsând în urmă un sentiment de pace și claritate. Când Alia deschide ochii, se simte reînnoită și înălțată de acest ritual.

Recunoscătoare, rostește o rugăciune tăcută de mulțumire, uimită că prin simplul gest al aprinderii unui bob de tămâie se poate lega de ceva mai mare decât poate ea înțelege. Iubește această stare de fericire tainică ce-o îmbrățișează de fiecare dată cu mâini de mătăse. Merge apoi la fereastra deschisă și privește un timp cu dragoste la plopii înalți și supli, urcând grăbiți spre cer, purtând pe brațe galbeni dăruiți de toamna mistică, anotimpul ei preferat.

Se așază apoi în genunchi și îi mulțumește lui Dumnezeu încă o dată pentru această duminică de octombrie atât de frumoasă. Îi pomenește în rugăciunea ei pe părintele duhovnic, pe prietena ei, Maria, pe mama ei, căreia i-a iertat tot ce greșise față de ea și pe oamenii din întreaga lume. La urmă, când inima își revarsă cu intensitate și lacrimi iubirea în cuvintele rugăciunii, simte că primește putere să se roage și pentru omul care i-a schimbat viața. I-a fost greu la început să se roage pentru cel care era vinovat de călătoria ei în Iad, dar l-a iertat, căci a învățat că nu există vindecare fără iertare, deși a lucrat mult timp la asta. A înțeles că doar atunci ești liber cu adevărat, dar și sănătos sufletește, când ierți tot răul ce ți s-a făcut și iubești întreaga lume, chiar și pe cei care te-au rănit. Au trecut câțiva ani de la acea întâmplare care i-a frânt trupul și simțirea, urmată de o luptă încrâncenată purtată îndelung pentru a se vindeca, luptă pe care nu ar fi putut-o câștiga fără ajutorul duhovnicului ei.

Parcă a fost ieri...

Era sărbătoare mare în sat și, la rugămintea ei fierbinte, mama a luat-o cu ea, iar asta a umplut-o de bucurie. S-a trezit într-o lume zgomotoasă, veselă, plină de culoare, așa că privea totul cu ochi lacomi, mirosea și pipăia orice, dorind să nu piardă nimic, dar s-a pierdut pe ea însăși...

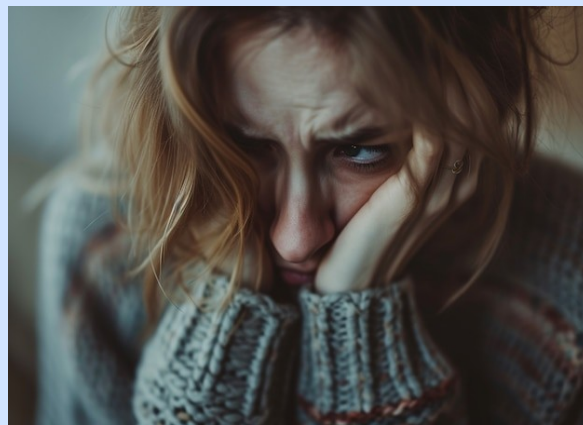
Căutându-și disperată mama, a simțit privirea unui bărbat ațintită asupra ei, uitându-se insistent și foarte ciudat. În părul lui lung și cârlionțat părea că se cuibăriseră raze de soare, iar trupul îi era înalt și mlădios. Semăna cu un înger! S-a apropiat cu un zâmbet fermecător întins pe fața lui incredibil de frumoasă, iar ea s-a simțit deosebită, deoarece nimeni nu o mai privise vreodată cu atâta intensitate. Mulți oameni nici n-o băgau în seamă, ignorând-o complet, încât uneori chiar credea cu tărie că era invizibilă. Știa că e urâtă, fără școală și oamenii o jigneau de multe ori, de aceea ieșea foarte rar în lume. Mulți ani a trăit stigmatizată, neînțelegând de ce chiar și familia ei se purta urât cu ea. Nu era iubită, nimeni nu-i spunea niciodată o vorbă bună și o durea faptul că tot ceea ce posedea familia ei, material și sufletesc, se investea doar în sora ei, mândria familiei, ajunsă un reputat medic pediatru. Mereu i se reproșa că nu e bună de nimic și suferea crunt, dar a venit timpul în care a încetat să mai creadă asta. Admirând Cerul, într-o noapte a înțeles că și ea era o stea, dar o stea a Pământului, așa cum îi considera de fapt pe toți oamenii; iar cum toate stelele au loc în cer, așa trebuia să aibă și ea locul ei în această lume. Mulți ani și-a urât chipul, dar, odată, când se pieptăna, uitându-se atentă în oglindă, pentru a-și prinde în clame o șuviță rebelă, a simțit că dinlăuntru ochilor ei o privea Dumnezeu și a înțeles cât este de frumoasă. De atunci se întreba adesea de ce oamenii nu-și văd splendoarea și unicitatea?!

Când a văzut cum o privea acel bărbat cu plete înșorite și chip angelic, s-a cutremurat, simțind că s-a mișcat ceva cu putere în inima ei. S-a întrebat uluită: „Este cu puțință? Poate că vede și el frumusețea mea de dincolo de

trup? Este real?!”. Preocupată de acele întrebări pe care și le punea, n-a observat când el a venit lângă ea, încercând să-i prindă o mână în mâinile lui.

Surprinsă și încântată, l-a privit zâmbindu-i candid, schițând doar un gest vag de a-l îndepărta, de teamă să nu-l piardă. El nu s-a supărat și a început să-și plimbe îndelung mâna fierbinte pe trupul ei crud, care nu gustase nici o mângâiere până atunci. Inima i se zbătea nebunește, asemenea unei vrăbiuțe prinsă într-o capcană și a crezut că leșină de plăcerea imensă ce începuse să i se strecoare prin vene. Fiecare celulă din trupul ei cânta și devenea o anemonă, iar ea o grădină ținută în brațe de flori. Gândul că cineva o iubea o făcu să intre într-o stare de fericire necunoscută, tivită și cu puțină teamă, dar se goli de gânduri și se abandonă cu totul acelei stări inedite. El, foarte tandru, dar sigur, și-a plimbat îndelung mâna pe gâtul ei ciocolatiu, a apropiat-o de el și a încercat din nou s-o apuce de mână. Docilă, pierdută într-o mare de simțăminte care mușcau adânc din carnea ei, și-a abandonat mâna în palma lui largă și puternică, în care pulsa intens viața.

Clipele de beatitudine s-au nimicit în momentul în care el a dus-o rapid și pe furiș în fundul unei grădini, a aruncat-o brutal pe spate și uimită, neînțelegând aproape nimic din comportamentul lui violent, a simțit o durere adâncă în trupu-i cast și apoi ceva, ca o apă neagră, încerca s-o înghită.

S-a trezit cu mama ei alături, strigând-o disperată și plângând în hohote:

- Ți-am spus de atâtea ori! Să nu mergi cu niciun bărbat, să nu vorbești cu niciunul, căci nimeni nu te vrea cu adevărat. Te-am avertizat de atâtea ori, Alia, de ce nu m-ai ascultat?

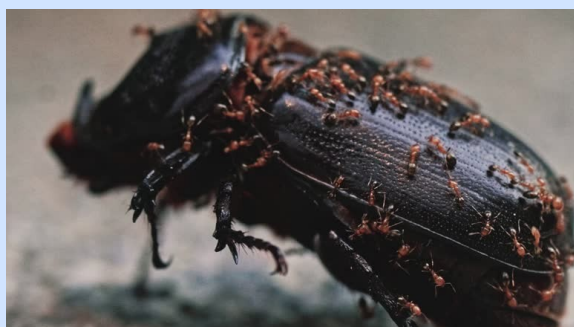
- Am crezut că e un înger, mamă!

- Un diavol! Țipă mama ei furioasă. Tu ești un înger, draga mea!

A obligat-o să meargă împreună la poliție, dar ea nu a putut spune nimic, acea mare întunecată nu voia s-o elibereze din brațele ei, pecetluindu-i buzele pentru timp îndelungat.

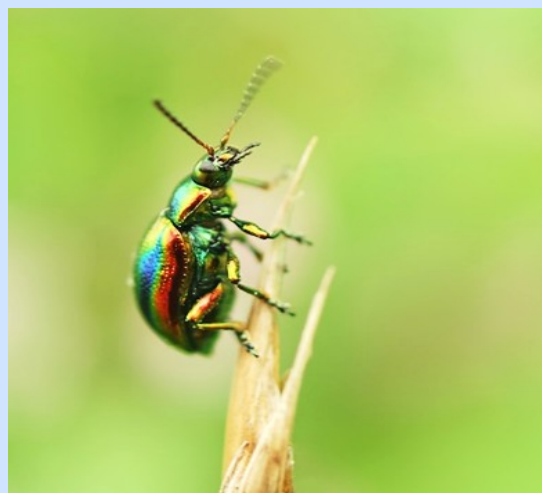
A trecut foarte mult timp până când a reușit să-și estompeze într-o anumită măsură sentimentele chinuitoare de întinare, durere, vinovăție, teamă, furie, rușine, deznădejde și a putut să se ridice de pe pragul lumii, de unde privea apatică la oceanul de nefericire care mustea în ea. Se săturase de medicamente și de drumuri la psiholog, dar nu găsea forța necesară să zboare dincolo de munții de nefericire, care o țineau prizonieră.

A zburat dincolo de acei munți cu ajutorul cuiva pe care oamenii poate nici nu-l zăresc vreodată. Într-o dimineață de vară, foarte devreme, ieșind pe prispa casei, a văzut lângă un smoc de mentă un roi de furnici care cărau un cărăbuș. I-a lăcrimat inima de mila lui, a coborât în grădină și c-un bețișor a îndepărtat cu grijă toate furnicile care îl înveliseră ca într-un giulgiu.

A așezat cărăbușul în palma sa și privindu-l cu compasiune s-a rugat grădinii, împovărată de culoare, să-i dea din vigoarea ei o fărâma și bietului cărăbuș. Un râu de iubire izvora din inima ei pentru acel trup nemișcat și copleșită de tristețe, a început să-i cânte șoptit, înainte de a-l reda pământului din care venise. Atunci s-a întâmplat o minune: cărăbușul și-a

deschis aripile ireal de albastre și a zburat spre soare! Privea înmărmurită la învierea frumoasei insecte și, cuprinsă de o mare fericire, simți cum mâna întunericului din ea își slăbea strânsoarea.

Zborul cărăbușului a fost începutul eliberării ei din colivia în care o băgase nefericita întâmplare, de la sărbătoarea câmpenească. Starea i s-a schimbat, a revăzut cu ochii minții totul și a dorit să plece cât mai departe de acel loc; să zboare și ea spre soare, asemenea frumosului cărăbuș cu aripi înmuiate în călimara cerului.

*

Un glas divin de clopot de la biserica din apropiere, care cheamă credincioșii la slujba vecerniei, o scutură pe Alia de amintirile care n-o mai dor și se ridică plină de energie, își ia haina din cuier și încuie ușa apartamentului. Coborând în strada cu miros de toamnă, murmură cu iubire nesfârșită și bucurie paradisiacă: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă! Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu...

Păcătosul Costică

Marian Enache

La schit, la Rarău, l-am întâlnit pe păcătosul Costică... Sau el m-a întâlnit pe mine... Nu mai știu exact.

Știu doar că am urcat dimineața muntele, când soarele de-abia își făcea apariția pe cer. Am condus mașina preț de o jumătate de oră, pe niște serpentine strânse, cu prăpastii alături de roata mașinii, într-o atmosferă lăptoasă, cu lumina de-abia mijită, albind cămășile dimineții. Drumul se strâmta la un moment dat. De acolo putea fi parcurs doar pe jos, pe un drum stâncos, parcă lăsat în mod voit așa pentru a ne încerca credința...

Am intrat în biserica mică echipat cu camera video și aparat foto, de parcă aș fi transmis de la Vatican.

În fața altarului un preot citea rugăciuni pentru trei păcătoși, două femei cu batice strânse pe cap și fuste lungi pâna în pământ și un bărbat tânăr înalt, slab, osos. Toți trei stăteau în genunchi, în fata preotului, acoperiți de sutana mătăsoasă. Eu încep să filmez. Preotul supărat îmi face semn și zice: „Lasă alea din umăr...”, cu un ton disprețuitor, dar și autoritar, „treci aici și roagă-te pentru tine și familia ta!”, iar eu, nedumerit de curajul lui, opresc filmarea și mă execut, ca la o comandă divină.

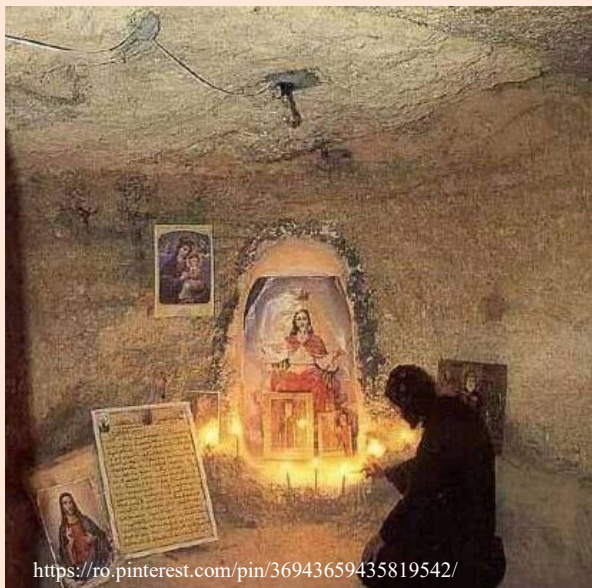
În curtea mănăstirii, îmi revin și încerc să fotografiez niște mușcate superbe în pridvor,

însă un călugăr îmi spune supărat: Pleacă de aici cu dihonă, nu e voie să filmezi și să fotografiezi! Cei mai mulți dintre călugări, trebăluind, deranjați de prezența mea, se uitau cam straniu la mine. Nu mai înțeleg prea multe, opresc aparatele și îmi zic: Asta e, de data asta nu ai avut prea mare noroc!

Călugării pregăteau butoaiele pentru vin, le opăreau, păreau îngeri cu aburii ăia pe lângă corpul lor, cu fețele albe-gălbui, cirotice. Întreb de unde au struguri pentru vin aici, în vârf de munte, îmi răspund că ei cumpără struguri de la Tecuci și fac vin mănăstiresc în crama mănăstirii. Ca să mi-i pot apropia, de-abia așteptam un punct de sprijin, uite că a venit, le spun mândru că sunt din Galați, sper că nu au fost probleme la negocierea prețului pe struguri.

Unul dintre ei, cu ochii verzi, dar atât de vii și jucăuși, îmi spune că a lucrat la Galați și la Brăila, a fost macaragiu. Și-a părăsit familia cu trei copii și a venit aici, la mănăstire.

De vreo patru ani plecase de lângă familie, apoi, dintr-odată, mă roagă să-i fac și lui o poză, să o trimită la familie, să îl vadă cum arată acum. Încurcat, doar auzise discuția cu frații lui, îi răspund că nu am voie. Călugării ceilalți se uitau la el ca la unul care și-a pierdut mințile, el se uita la mine ca la o ultimă șansă ca să îl vadă familia, eu mă uitam la el să înțeleg dacă știe ce face.

Mai de voie, mai de nevoie m-am lăsat târât până în chilia lui, era pentru prima dată când intram în chilia unui călugăr... numai icoane pe toți pereții, nu se vedea culoarea varului și un spațiu strâmt, îngrămădit, cu o simplă masă și un pat.

Patul parcă era din cel pe care faci arest în armată. Cu o pătură pe el, părea să nu prea

aibă saltea. Înfricoșat de urmările acestui act nesăbuit al lui și al meu, am făcut trei cadre rapide pe automat, îmi tremurau mâinile, am ieșit repede pe ușa joasă, oprindu-mă direct în mijlocul curții, bucuros că am scăpat teafăr încă.

Cu oarece confuzie în mintea mea, întreb cum și unde voi trimite fotografiile. Îmi explică să le trimit în plic prin poștă. Păi fără adresă, zic. Nu, să scriu pe plic doar atât: păcătosul Costică, schitul Rarău, județul Suceava. Știe poștașul cine este destinatarul. M-am îndoit de asta, de el și de mine.

Uit de ele vreo două săptămâni, mai bine, mi-aduc aminte într-o dimineață, după un vis de noapte în care niște câini mari mă fugăriseră pe coclauri.

Îmi iau o zi liberă, merg la prima oră la centrul de printare, îi explic doamnei că sunt urgente, nu plec de acolo până nu mi le dă. Cumpăr un plic de la Poștă, stau la rând, cu mâna tremurândă scriu pe plic: păcătosul Costică, Schitul Rarău, județul Suceava. Ca să fiu sigur, cer să fie trimisă recomandat, cu confirmare de primire.

Doamna de la ghișeu îmi explică că mai repede va fi ridicată de la cutia poștală de afară, la ora nouă se ridică. Aici, la ghișeu, abia diseară.

Ies afară, un soare strălucitor mă orbește, mă uit atent la deschiderea pentru Țară, să nu cumva să greșesc să o introduc la Loco.

Îi dau drumul în gura cutiei poștale, parcă am lansat o navă la apă, îmi venea să sparg și o sticlă de șampanie. Cu noroc îmi zic, după aceea toată ziua am hoinărit pe străzi, fără nici o țintă.

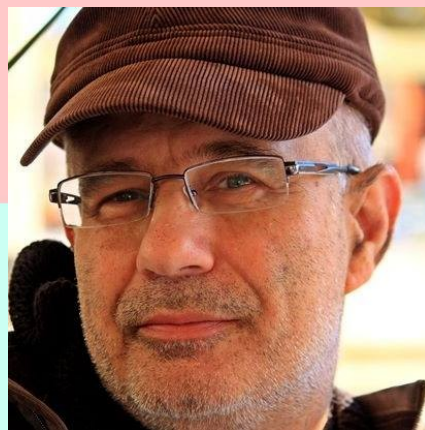
Seara, beau un pahar de vin roșu făcut din struguri de la Tecuci și apoi adorm buștean... păcătosul de mine!

Text publicat pe blogul autorului
<https://nanosecundiada.blogspot.com>

PROZĂ SCURTĂ

Dan Stoica

Seceta

E frig, un ger senin îngheață hainele întinse la uscat. Mut uscătorul de pe balcon în casă, ca și cum mi-aș strânge din minte gândurile care își dau coate să iasă afară la soare.

E frig. Nici un fulg de zăpadă, ca și cum cerul ar fi pus lăcat norilor când ajung deasupra Vienei.

De ce nu ne dă și nouă ce ne dădea în alți ani fără să aștepte să îi rugăm?

O Viena secată de nori, secată de vise.

Mă mișc, gospodăresc, chițibușăresc, încerc să fac ordine. Mișcări anonime. Trupul le execută fără gând.

Scutur cărpe. Una se desprinde, aterizează pe balconul de dedesubt.

E ca și cum o idee și-ar fi făcut bagajele și s-a mutat la altcineva.

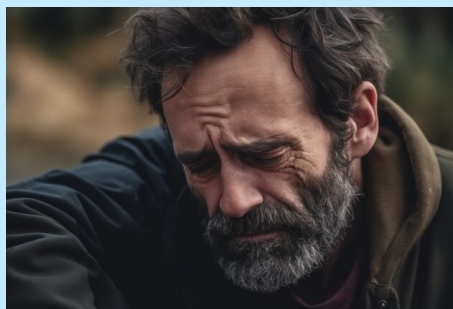
Cuvinte seci, gesturi banale.

Totul se repetă.

În tinerețe cel mai bun prieten și marea iubire s-au luat și duși au fost.

Deunăzi Italia mi-a luat nevasta și mi-a spus Ciao! Spero che hai capito!

Lumina soarelui încă nu are putere, gerul nopții e prea leneș să se furișeze sub orizontul morocănos.

Îmi vine să plâng. Parcă aud o voce din mine (cine altcineva?):

- Nu ți-e rușine?! Bărbat ești tu? Să plângi la cum te mai lauzi cu bărbăția e ca și

cum te-ai da cu ruj pe suflet.

- Simt nevoia să ud florile de sub zăpada nostalgiei. Ghiociei invizibili ai durerii.

- Ce te doare? Ai de toate. Nu ai probleme, ai numai întrebări. Nu se pun la necazuri.

- Aș vrea să se pună la viață. De la o vârstă se așteaptă să răspunzi la întrebările ei.

- De ce nu o faci?

- Nu vine nimeni să mă întrebe. De aia vreau să plâng. Să ud crucile din amintiri până or să dea vlăstari și frunze, până când vor prinde rădăcini și vor înmuguri... Să plâng să vină înapoi la deal vremea, să ia mărire cu ea, să urce oceanul în vârful muntelui, să-l facă izvor. Să nu mai fie niciodată secetă, să nu ne mai fie niciodată sete.

- Vrei cam mult!

- Și tu? Tu nu vrei să îmi iei norii din suflet ca să mă lași fără lacrimi? Ai de gând să le strângi de pe la toți oamenii? Taci? Înțeleg: ai ambiția să fii marea putere a potopului!

- Nu-s eu unul dinăștia!

- De unde să știu? Atâția prieteni, atâția oameni iubiți... A mușcat timpul din ei până i-a făcut stane de piatră...

- Pierderi colaterale! Istoria are drumul ei.

- Dă-mi pace cu cuvintele mari. Dă-mi voie să plâng, să cred o clipă că lacrimile or să convingă primăverile de altă dată să se întoarcă din drum... să facă un ocol și să dea din nou peste noi.

- Peste care noi?

- Noi, cei care am rămas ascunși în suflet sperând să nu ne găsească vremea. Ne-am pitit de boli, de suferință...

- Și tot v-a găsit!

- Nu, noi am ieșit și am strigat după ea... să fii singur e mai rău uneori decât să fii nemuritor.

Despre o revoluție și alte catastrofe telefonice

27 decembrie 1989. Fix atunci. Nu mai devreme, nu mai târziu. Ultima oară călcasem pe acasă în noapte de 22 să îmi strâng puteri pentru următoarele zile și nopți.

Am mai ațipit pe unde am apucat și unde știam că nu-i linie de tragere pentru blindatele care erau ori cu noi ori împotriva noastră. Nu puteam să băgăm mâna în foc.

Așa suntem unii! Ne place să stăm lângă foc, să ne fie cald ca să nu ne fie rece (de la glonț).

Nu vă povestesc ce am făcut în acele zile pentru că știu că vor fi sute de mândri posesori de carnet de revoluționari (cu drepturi incluse) care nu or să știe de unde să mă ia. Diferența între ei și mine e că am făcut efectiv revoluția, ei au stat la rând între timp să își ridice ștampilele și drepturile.

Nu o să cer niciodată drepturi pentru ceva ce am făcut din convingere.

Istoria mi-a făcut cu ochiul și a șoptit: „Fă tu că se vor bucura alții!”.

Deci:

Pe 27, la două zile după crima care a transformat revoluția într-un păcat originar din care românii încă nu și-au revenit, dau nas în nas cu fostul „cel mai bun prieten din studenție” dispărut în lumea largă (adică emigrat) în 75. Plecase fără să își ia rămas bun, lucru pe care, atunci, l-am înțeles.

Era însoțit în calitate de proaspăt însurăței, de ființa care mă scosese din adolescență și mă făcuse bărbat. Ea, acea ea pe care orice bărbat o are ca arhitect de ambiții și vise, mă învățase ce-i pasiunea, răbdarea, suferința și mai ales

îmi băgase în cap un adevăr care atunci ardea rău de tot:

- Ești prea necopt ca să mă leg cu tine la cap.

S-a legat cu amicul - îi ziceam prieten - care era pe picior de emigrare. Așa-s ființele irepetabile. Azi alături pe șantierul viitorului veșnic al iubirii, mâine ia-le de unde nu-s.

Oricum sunt produsul sentimental (adică aparatul senzorial al inimii) la care ea a fost mecanicul șef până în ziua de azi.

V-am povestit tot ca să înțelegeți contextul dinlăuntru.

În exterior era mai pestriț. Încă se trăgea aiurea pe străzi, mai erau nimeriți oameni la întâmplare. Se țintea aiurea, să se creeze panică.

Mai mergeam cu o variație de traseu la fiecare opt secunde pe stradă*.

Mă văd cu Andrei.

Bucurie mare. Era primul efect al revoluției. Reapăruseră cei pe care nu credeam să mai apuc să-i văd.

Stătea la Inter în calitate de corespondent de presă pentru un ziar grecesc. Fiind el evreu nu mă mai mira nimic.

- Pot să te ajut cu ceva?

- Da, îi răspund fără să mă gândesc mult.

- Dacă pot, o fac cu drag.

- Poți. De fapt, numai tu poți! Azi e ziua fiului meu. E în Austria cu mama de doi ani. Vreau să-i dau telefon să-l salut și să-i spun că ne vom revedea în curând.

- Nici o problemă!

Ziariștii străini, și numai ei, aveau dreptul la convorbiri internaționale de la centrala telefonică a hotelului. (Ah, da, trebuie să vă spun că legăturile telefonice cu străinătatea erau oprite din cauza stării de catastrofă sau război, nu mai știu nici eu cum se chema).

Peste o jumătate de oră ne înghesuim amândoi într-o cabină îngustă de la etajul Intercontinentalului. Așteptăm tremurând de emoție legătura. Vine repede, mult mai repede decât la poșta română când sunam pe vreme de pace...

La recepția pensiunii din Baden mi se spune că ai mei sunt acasă. Cineva merge să îi cheme. Vin iute.

Cu fiul vorbesc puțin, mai mult eu. Că atâtea aveam să-i spun că uitasem să mă opresc. Sunt totuși nerăbdător să comunic și cu mama lui ceva important.

- Suntem liberi, puteți să vă întoarceți!

Pauză. Pauză lungă. Era ea mai puțin vorbăreț, dar, totuși... O aud, destul de puțin tulburată, zicându-mi, sigură de ceea ce spune:

- Pentru tine e bine, dar noi avem alte planuri. Noi vrem să rămânem aici!

Am înțeles că aici era acolo pentru ei și pentru mine aici era unde mă aflam. București, România, 1989. Cu toate implicațiile de rigoare.

- Bine, o să văd ce fac! - zic scurt, uit să spun la revedere și pun receptorul în furcă.

Mi se dăduseră papucii. Știți cum e când alergi din toate puterile luni, ani și apoi te izbești de un zid?

Oricum, îmi zic iute, din legătura tată-fiu nu mă poate da afară nimeni. Nu mă las eu așa ușor bătut!

Dau să ies din cabină. Andrei mă ia de braț:

- Stai! O să am legătura cu Ana! Salut-o și tu!

Ana nu era o Ana oarecare, era Ea, acea ființă care te ia din copilărie și face din tine un ins pe care-l trimite în prima linie a vieții uitând să-l mai cheme înapoi.

Erau fix 15 ani și 3 zile de când o văzusem ultima oară. Aflasem că se va căsători cu Andrei. Mi-a fost clar că și el și ea mă vor ocoli. Cum să te vezi cu cineva care îți știe tot trecutul cu amănuntul și încă ceva pe deasupra?

Atunci, în 75, soarta fusese miloasă cu mine. Terminasem institutul, mă întâlnisem cu cea mai frumoasă iubire din lume și cu cel mai important om pentru viitorul meu spiritual. Avalanșa vieții nu îmi dăduse timp de văicăreală.

Tsunami-ul din 89 ridicase din adâncurile trecutului fapte și fapte pe care le credeam veșnic scufundate.

Ok. M-am luat cu vorba. Sună telefonul. Andrei vesel, chiar exuberant îi spune soției:

- Am o surpriză pentru tine!

Îmi întinde receptorul. L-am luat așa cum ia un samurai sabia cu care trebuie să-și facă harakiri.

- Alo - apuc să spun înainte să mi se termine aerul din piept.

- Dan, tu ești?

Tac. Se tace și la celălalt capăt al legăturii internaționale. Trece timp, clipe bune, cosmosul își vede de treabă, pământul se învârtește nu numai în jurul lui, soarele luminează, undele herțiene pe fir sau aer își văd de drum.

Într-un târziu vocea Ei - nu aveam cum să o uit sau să o confund - rostește tare și clar, destul ca să audă și Andrei, cu urechea lipită de receptor să prindă efectul surprizei:

- Dan, te iubesc! Te-am iubit mereu și nu te-am uitat o clipă!

Nici eu, dar nici Andrei nu meritam una ca asta. Pământul ocolise soarele de 15 ori, îmi părăsisem prima nevastă pentru că ceva mă oprea să o iubesc la fel de frumos cum mă iubea ea, mă întâlnisem cu o balerină superbă care îmi făcuse un copil nemaipomenit, îi trimisese la adăpost de dictatură, la Viena, ca să mă pot război cu regimul (mă, ce prost eram pe atunci!).

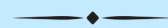
În acel moment vin peste mine vorbele astea ca o rachetă intercontinentală. Ne dă în cap și peste cap. Ne demonstrează că sufletul nu-i de vânzare și nici supusul dorințelor șoptite la ureche de șarpe.

Sufletul e ceva de care nu poți să te desprinzi, așa cum nu te rupi de datoria de tată-fiu. Sufletul are la el numărul de telefon al sorții și sună mereu ca să afle încotro să o ia.

Da, Ana mea veșnic dragă, acum nu mai ești nici tu, nici Andrei, nici lumea acelor ani și nici eu nu mai sunt același.

Acum pot să povestesc totul fără să mă încrâncenez și nici să dau apă la șoareci.

- Crezi că a fost bine să spui vorbele astea?

P.S. Inutil să vă mai povestesc că după ce am ieșit din cabina telefonică, Andrei mi-a strâns mâna, a zâmbit și s-a grăbit spre un lift din care nu a mai coborât să ne reîntâlnim, așa cum promisese înaintea, niciodată.

Ani buni mai târziu am aflat că s-a prăbușit cu un avion militar în deșertul Iudeii, la un zbor de încercare.

* nici un trăgător nu are o linie de ochire sigură decât o dată la opt secunde. E o lege fiziologică. Se aplică indiferent de trăgător și armament. Eram bine instruit.

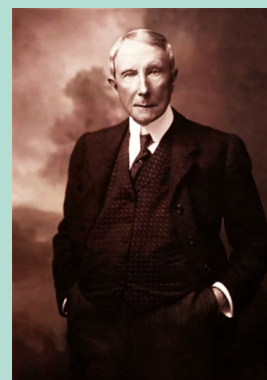

Portretul lui John D. Rockefeller, 1913, Biblioteca Congresului, Washington DC

John D. Rockefeller – miliardarul în dolari-aur – între calcul și generozitate –

Violeta Ionescu

Astăzi, a fi miliardar nu mai impresionează pe nimeni. Sunt destul de mulți care au acumulat averi uriașe, continuând să-și sporească afacerile cu aceeași frenezie, ca și când ar fi nemuritori. Avera și puterea sunt țelul vieții lor, iar aerul rarefiat al înălțimilor se pare că le priește. De acolo, din vârful pramidei, nu mai contează că succesul lor se datorează sărăcirii altora. Sunt învingători *et punctum*.

Probabil că aceasta este „rețeta” îmbogățirii, fiindcă așa a fost și prin anii 1850, când din pătura de jos se ridica micul John Rockefeller, dintr-un umil ucenic de prăvălie, cel care avea să devină un simbol al finanțelor pe mapamond.

A văzut lumina zilei la Richford, New York, în anul 1839, al doilea din cei șase copii ai lui William Avery Rockefeller și Eliza (Davison). Cu un tată care făcea afaceri mai degrabă dubioase, John a învățat cum să câștige bani fără scrupule. La 24 de ani, în 1863, și-a întemeiat prima rafinărie de petrol, sub numele de John Davison Rockefeller.

La o vârstă încă fragedă, el fost capabil să găsească asociați care dispuneau de capital. La 20 de ani, în 1859, și-a deschis prima firmă „Clark & Rockefeller”, în Cleveland. Toți tovarășii lui de afaceri au sărăcit, în timp ce el prospera văzând cu ochii...

John D. Rockefeller a avut meritul de a fi recunoscut importanța petrolului, și-a dat seama că va deveni o putere mondială. Dar nu această recunoaștere l-a ajutat să câștige o avere incalculabilă, ci... inventarea metodelor de îmbogățire. A știut, ca nimeni altul, să-i înlăture pe toți cei care îi stăteau în cale. Și-a eliminat concurenții. Nu lupta cu ei, ci pur și simplu îi desființa! Acapara căile de comunicație, deschidea prăvălii noi pe lângă localul concurentului, combătându-i prețurile până ce-i provoca falimentul. A aplicat cu „sfințenie” aceste principii și a ruinat mii de existențe!... Câți dintre acești desperați nu și-au curmat viața? Dar asta nu era o preocupare sau un motiv de îngrijorare pentru magnatul în ascensiune.

La bătrânețe devenise un simbol al banului. Se considera „cel mai bun cap din Statele Unite” (mai cunoaștem niște cazuri!...). Lumea întreagă îl considera un exemplu pentru parveniții banului. Toți banii erau adunați în safeurile lui și toți concurenții pulverizați!

Toate acestea până într-o zi, când marele John D. Rockefeller a ajuns într-un punct mort. Dintr-o dată, nu mai avea pentru ce lupta. Cursa îmbogățirii, orgoliul de a fi magnatul acțiunilor și

averilor nu-l mai ispătea. În 1911, bătrânul John s-a retras din afaceri, odihnindu-se pe un cont activ de peste două miliarde de dolari-aur.

În 1915 a murit Abby, soția lui, și din clipa aceea, John a devenit foarte evlavios. Poate că avea multe păcate de ispășit, poate realiza că orice ban peste nevoile zilnice este sustras de la nevoile comunității, păgubindu-i în aceeași măsură pe toți... Poate voia să se despovăreze, să se pocăiască, să treacă dincolo de mormânt fără povara blestemelor și lacrimilor celor pe care i-a distrus. Prea mulți adversari își trăseseră un glonte în cap, învinși de setea de câștig a bătrânului John...

Ajunsese foarte bătrân. Ziarele și revistele nu încetau să publice despre el: „Miliardarul John D. Rockefeller, la golf!” Sau „în călătorie”. Dar pe el nu-l mai interesau toate astea. Simțea că se apropie ziua coborârii lui în criptă și voia să „aranjeze” cu forurile cerești chestiunile răspunderilor pentru păcatele sale. A fost momentul când a hotărât să restituie omenirii **trei sferturi din uriașa sa avere** și atunci a înființat Fundațiile Rockefeller.

A murit în 1937, la 97 de ani.

În 1940, în ședința festivă din biroul profesoral al Union Theological Seminary din New York, unde se comemorau trei ani de la decesul „marelui John D. Rockefeller, miliardar în dolari-aur și binefăcător al omenirii, astăzi un biet suflet nud în fața Atotputernicului”, reverendisimul Harry Emerson Fosdick, executorul testamentar al legatelor Rockefeller l-a numit „cel mai mare self-made-man”. Iar contele Crain Virchelle, unul dintre puținii lui prieteni, a vorbit despre viața și acensiunea lui:

„În anul 1839, John D. Rockefeller nu a primit altă zestre pentru drumul vieții decât un apetit solid, o sănătate de fier și un spirit comercial fără seamăn. Când tânărul John a devenit ucenic de prăvălie, nu se deosebea de colegii lui. Mătura de cinci ori pe zi încăperile și strada, desenând cu ajutorul unei oale vechi nenumărate opturi umede... Ce l-a distins însă a fost o inteligență vie, capabilă să recunoască orice posibilitate de câștig”.

Printre binefacerile rockfelleriene enunțate cu acet prilej s-a numărat și un calculator pentru Universitatea Cambridge, în greutate de... 30 tone, numit „diferențial analyser” – invenție despre care se spunea că „rezolvă în câteva clipe calcule pentru care celor mai buni matematicieni ai lumii le-ar fi trebuit câteva sute de ani să le rezolve fără greșală”.

După modelul acestei uriașe mașini de calcul s-au construit altele, mai mici, pe care tot Fundația Rockefeller le-a donat astronomilor. Fondurile pentru acest proiect conțineau o cifră – atenție: cu șase zerouri!

Dar donațiile acestei familii au fost și ele consistente.

În 2015, David Rockefeller (1915-2017), doctor în economie, nepotul magnatului și cel mai mic din cei cinci copii ai fiului acesuia, John D. Rockefeller Jr., a donat Muzeului de Artă Modernă din New York (MoMA) 100 milioane de dolari și numeroase tablouri semnate de pictori celebri.

În 2019, la doi ani după moartea lui David, familia Rockefeller dona 200 milioane de dolari Muzeului, precizându-se că este cea mai mare sumă oferită vreodată unui muzeu. De altfel, familia Rockefeller a donat acestui muzeu o parte din veniturile obținute în urma vânzării

colecției David și Peggy Rockefeller pentru suma totală de 832 milioane dolari.

Trebuie menționat că Muzeul de Artă Modernă din New York a fost înființat de Abby, soția bătrânului John D. Rockefeller, împreună cu alte două doamne din elita newyorkeză. Cum John nu agrea arta modernă, nu i-a dat soției sale niciun ban din averea sa pentru acest muzeu, astfel încât donațiile care au apărut ulterior au fost mai mult decât binevenite.

Lillie P. Bliss, Mary Quinn Sullivan, Abby Aldrich Rockefeller

La sfârșitul anului 2022, Fundația Rockefeller a făcut o donație de 3.600.000 dolari USA către organizații caritabile.

David Rockefeller a murit la 101 ani, având o viață extrem de activă. A avut șase copii și a lăsat o avere de 3,3 miliarde de dolari SUA (față de 347 miliarde de dolari azi, averea declarată a lui Elon Musk!). A trăit nenumărate întâmplări legate de bani, petrol, bănci, întâlniri și influențe oculte, globalizare, a trecut prin șase transplanturi de inimă și două de rinichi și a avut la activ nenumărate activități filantropice.

Cea mai bună investiție pe care a făcut-o vreodată a fost donația de 600.000 dolari pentru Universitatea din Chicago, iar gestul său a pus bazele filantropiei moderne.